

Ismeretszervezés a kilencvenes években: alapok, problémák, célok

Napjainkban nagy veszély, hogy a minden területen eluralkodó számítástechnika ismereteink formai megjelenését, csomagolását állítja előtérbe, és nem foglalkozunk eléggé az ismeretek tartalmával. A számítógépet alkalmazó rendszerek ismereteink egységeire, a fogalmakra épülnek. Az ismeretszervezés feladata, hogy ezeket az egységeket megállapítsa, megvizsgálja, definiálja, szabványos, tárolásra alkalmas formába öntse. Az ismeretszervezési tevékenységek céljai pedig: az együttműködés javítása minden szinten, a közös ismeretbázis létrehozása, az ismeretszervezés, osztályozás együttesen kialakított elképzeléseken nyugvó oktatása.

Aki a hosszú és érdekes utat E. I. Shamurin könyvét, *A könyvtári-bibliográfiai osztályozás történetét* [1] olvasva megtette, annak számára világossá válhatott, hogy az ember – mióta írni-olvasni tud – mindig megkísérelte rendszerezni, és rendezetten hozzáférhetővé tenni annak a kornak az ismeretanyagát, amelyben élt. Ezeket a törekvéseket, melyek az emberi tudás történetében mindig megtalálták adekvát formájukat, a kitűnő, terjedelmes munka végigköveti.

Napjainkat annyira eluralja a számítástechnika – különösen a mikroszámítógépek megjelenése óta –, olyan fontossá vált az ismeretek "csomagolástechnikája", a számítógépi feldolgozás követelményeinek megfelelő formája, hogy szinte elfelejtünk foglalkozni ismereteink tartalmával.

Valóban szükségünk van a műszaki berendezésekre, de mindig csak eszközöknek, a fogalmi apparátus kiszolgálójának szabad tekintenünk őket. Nem építhetünk fel számítógépes szakértői rendszert anélkül, hogy először annak fogalmi alapjait ne tisztáznánk, hiszen ezek a fogalmak a rendszer építőelemei. Bármifajta ismeretszervezés az ismeretek egységeinek megállapításával kell hogy kezdődjön, és ezek az egységek a tudományok fogalmai.

Az ismeretek szervezésének alapjai: az ismeretegységek

Már egy ideje felmerült a kérdés: valójában mik ezek az ismeretegységek, mik a fogalmak? Honnan származnak? Milyen fogalomfajták léteznek? Miből tevődnek össze a fogalmak, hogy határozhatjuk meg őket, hogy kapcsolódnak egymáshoz, hogyan "ábrázolhatjuk", fejezhetjük ki őket, és hogy lehet őket tárolhatóvá tenni? Hogy férhetünk hozzá a tárolt fogalmakhoz? Hogy építhetők fel a fogalmakból a tudományok rendszerei? Mi a szerepük a gondolkodás folyamatában? Milyen kapcsolat van az emberi gondolkodás szerkezetében és a fogalmi rendszerek között?

Kérdés kérdés hátán! Nem érinthetjük most valamennyit, de korábbi publikációk sora ezt már megtette, és a csatolt irodalomjegyzék segíthet válaszokat találni [2–5].

Azt hiszem azonban, szükséges lenne, hogy szakterületünk művelői közös nevezőre jussanak a fogalmi egységek tárgyában. Jó alapot adhat ehhez a bécsi terminológiai iskola, amely *Eugen Wüster* munkássága nyomán kísérli meg a világméretű egyeztetést, ezt valamennyiünknek figyelembe kell vennünk [6].

Az ismeretek szervezésének kilenc problémája

Az emberiség szellemi fejlődésében érdekes szerep jut annak a ténynek, hogy mindenki adott környezetben, sajátos eszmék között születik és nevelkedik, saját életútja és saját története van. Ahogy minden gyermeknek szüksége van megértő, egészséges családi légkörre, hogy gondolkodása és jelleme jó irányban fejlődjen, úgy minden más lénynek is szüksége van formáló környezetre. Munkatársi, baráti körök kelljenek, hogy a véleménycserék kibontakozzanak, a közös ismeretek kialakuljanak.

Egy ilyen környezetben – tudatosan vagy észrevétlenül – közös eszmék alakulnak ki, öltönek formát, rögződnek a résztvevők tudatában. A hagyományörzés igénye embercsoportok közös ismereteit írott vagy szóbeli tradícióként megőrzi, ismereteik fogalmakká válnak tovább.

Ez a természetes folyamat, amely embercsoportok közös fogalmi rendszerét kialakítja, akkor válhat veszélyessé, ha a csoport másokat kizár, határt von maga köré, tudását a kívülrekesztettekkel nem osztja meg, és ismereteit uralkodásra kívánja használni. Szerencsére napjaink társadalmi nyitott, és ez a társadalom lassan már globális, a föld egészére kiterjedő világgá szerveződik; az elhatárolódások kérdése már nem jelent közvetlen veszélyt. Szakterü-

letünk *1. problémája* most azoknak a szabályoknak az általánosított, objektív megfogalmazása, melyek a történelmi folyamatok során a különböző csoportok tudatában különböző fogalmi rendszerek formájában rögzültek. Ebből egy újabb probléma származik:

A *2. probléma* az oktatásra vonatkozik, amely túlzottan kötődik némelykor a szűkebb környezetben kifejeződött gondolkodási struktúrákhoz. Például az amerikai Liberal Arts College nem csak nevét, de programját is a Krisztus előtt négy évszázaddal élt Platontól vette, a középkori egyetemek mintájára. Természetesen a tananyag tartalma nem azonos, de a tradíció rányomja a bélyegét. Nézzük meg egyetemeink tanítási programjait, a tárgyak felsorolásának rendjét: a hagyományok erős szerepe nem tagadható.

Egyáltalán nem vagyok a tradíciók ellenzője, de szerelnék rámutatni a túlzott szakra, melyet természetünkben kap, és a túlsúlyokra, melyek vezethetnek. Az emberek nem szívesen fogadják be az új, szokatlan fogalmakat, harcolnak ellenük. Összefügg ez azzal is, hogy mindenki ragaszkodik a hagyományos paradigmákhoz, melyről *Thomas Kuhn* írt [7].

A *3. probléma* a tudás transzdiszciplináris – a tudományokon túlnyúló – természetéből adódik, abból, hogy minden mindennel összefügg. Ezt a kapcsolatrendszerrel egy mindent behálózó kúszónövényhez hasonlíthatjuk, bizonyos értelemben a *2. problémának* ellentmondva. Aki megpróbált valaha teauruszt készíteni, és azt naprakészen kellett tartania, tanúsíthatja, hogy az eredetileg nem túl nagy szókincs hogyan kezdett megsokszorozódni, terjedt ki minden irányba, egyre több és több fogalmat integrálva a szaporodó rokon területekről. Ez a probléma csak úgy kezelhető, ha a teauruszt egy szakterület határain belül tartjuk olyan háttérrendszer segítségével, amely metarendszerként az összefüggéseket figyelembe véve ellenőrzi a teaurusz "határait", nem engedve az indokolatlan bővülésnek. Ezt az elvet nevezik a "két rendszerű osztályozás elméletének" ([2], illetve [8]).

Minthogy az ismeretek egységeit szavakkal fejezzük ki, melyeknek érték szerepük is van, újabb, társadalmi jellegű problémát említhetünk, amely a szakterület vagy iskola sajátos szóhasználatából adódik. Mindnyájan ismerjük annak a tudósnek a típusát, aki szívesebben veszi a szájába más fogkeféjét, mint azt a szakkifejezést, melyet valaki más használ. A *4. probléma* abban a magatartásformában keresendő, melyet némely tudományos iskola követ, saját terminológiáját ismerve csak el, elhatárolódva, ismereteit mintegy megőrizve a kívülállótól. *Fred Riggs* "onomatikus megközelítése" jó megoldás az ilyen helyzetekre a lexikográfusok és terminológusok számára [9], de a probléma társadalmi vetülete zavarni fog bennünket mindaddig, míg a "szomszéd" által előnyben részesített kifejezés használatára nem tudunk nyitottabbak lenni, és a "szomszéd" szakkifejezését nem tudjuk magunk is használni.

Itt is megtalálható az ellentmondó, *5. probléma*. Az embereknek általában van meggyőződésük valamivel

kapcsolatban, és nem várható el tőlük, hogy ez ellen cselekedjenek. Azt fogják mondani: "Nem akarok elfogadni valamit, amiről meg vagyok győződve, hogy helytelen, és nem használok mások szavait arra, hogy kifejezzek egy fogalmat csak azért, hogy udvarias legyek." Mi itt a megoldás? Csak a párbeszéd, a kölcsönös megértési akarási segíthet, de a megegyezésnek nem a verbális, hanem a fogalmi szinten kell történnie. Ezt javasolja az előbb említett onomatikus megközelítés is [9].

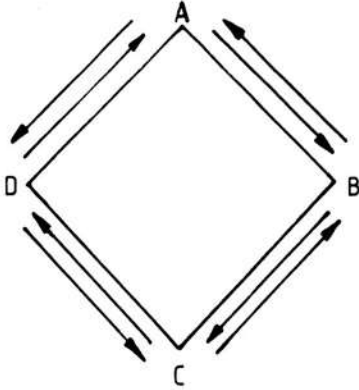
A *6. probléma* valamiképpen a *4. és 5. problémák*-ból származik. Számítógépesített világunkban a figyelem a fogalmi síkról a verbális sík felé tolódott el. Az információfeldolgozás területén tevékenykedő sok kolléga azt gondolja, hogy a természetes nyelv és a szövegben szabadon végzett, ún. "szabadszöveges" keresés eléréséhez hogyan lehetne megbízható megtalálási mód. Hogyan lehetne meggyőzni őket arról, hogy a nyelv ilyen felületes kezelése csak felületi hozzáférést nyújthat a tárolt ismeretekhez [10–13]?

Az információk hozzáférhetőségének kérdése átvezet bennünket a *7. problémához*. Az információk hozzáférhetősége szorosan kapcsolódik az ismeretek hozzáférhetőségéhez, hiszen az információk alapja az ismeret. Ez volt a tárgya az ez évi pozsonyi konferenciának is (NISKO '91). Az információ feltételezi valamilyen előzetes ismeret meglétét, és az ehhez hozzáadódó új ismeretek információértékűek. A *7. probléma* tárgya olyan adatbázisok készítése, melyek ismereteket tárolnak, és amelyekbe az új ismeretek úgy vezethetők be, hogy újdonságuk egy bizonyos felhasználói kör számára, egy bizonyos ideig kitűnjék. Ez a kérdés sok tényezőtől függ, például attól a szakértőtől, akinek fel kell ismernie a feldolgozandó adatok között azokat, melyeknek újdonságértékük van. *Martin Scheele* javaslata az volt, hogy a kutatóknak, mikor eredményeiket könyvben vagy tanulmányban közreadják, meg kellene jelölniük, hogy mi az igazán új a munkában. Erre a célra különböző színekkel való jelölést, vagy eltérő tipográfiát lehetne alkalmazni. Ki lesz azonban az, aki ezt elfogadja, és esetleg így vallja be, hogy semmi új sincs abban, amit leírt? Másrésztől azon túl, hogy rengeteg erőfeszítést takaríthatnánk meg e módszerrel, segítséget adhatna a tanulásban a különböző intellektuális szinten álló felhasználóknak.

Ez az utóbbi kérdéskör vezet el a *8. problémához*. Az információk elérhetőségének menedzselése a tudományos világban általában azt jelenti, hogy meg kell szervezni az újonnan megjelenő szakirodalomban elhelyezkedő, újdonságértékű ismeretek elérhetőségének technikáját. Más szóval arra van szükség, hogy egy dokumentum tartalmát állítások, ítéletek és kijelentések – tényszerű ismeretek – formájára hozzuk. Nagyon sok írás jelent meg e tárgyról, különböző néven nevezve a lényegét: adattokumentáció, adattárolás, ismeretek tárolási módszerei stb. Az USA-ban kezdték el az úgynevezett információelemző központok (Information Analysis Centers) létrehozását, nemzetközi szinten pedig már a hatva-

nas években a CODATA foglalkozott az említett kérdésekkel, igen érdekes konferenciáin és publikációiban. Általában azonban nem sok történt annak érdekében, hogy a dokumentumokban tárolt ismeret-tömegből kiemelkedjék az, ami új. Van mégis kivétel a könyvcímek szintjén: a Colon Classification (kettős-pontos osztályozás) fazettáival képezhető osztályozó-jelzetek segítségével, bizonyos esetekben az ETO- és Dewey-féle jelzetek kombinációjával, vagy a PRECIS-ben alkalmazott karakterláncok használatával létrehozhatók osztályozójelzetek a kívánt célra; az említett példák többé-kevésbé kódolt formájúak. Ha ezt a problémát felismerjük, és érdemben foglalkozunk vele, újfent rengeteg erőfeszítést takaríthatunk meg.

Az említett utolsó, 9. probléma azzal foglalkozik, hogy miként lehetne javítani a különböző szakterületek ismereteinek kezelésével foglalkozók közötti együttműködést. Bemutatható a kérdés a következő "ismeretszervezési négyzet" segítségével. A négy csúcspont a következő tevékenységeket jelöli:

- A = fogalmi rendszer tervezése és építése,
 B = tartalmi feltárás, tartalomleírás,
 C = ismeretek meghatározása, javaslatok megfogalmazása,
 D = fogalmak definiálása, szakkifejezések megfogalmazása,

ahol az A egységei B rendelkezésére állnak, és B az A-ból vesz építőköveket a leíráshoz;

B kiszolgálja C-t az elemzéssel, és C a B-ből nyeri azt, ami új ismeretnek tekinthető, kijelentésként rögzíthető;

C új fogalmakkal látja el D-t (a kijelentésekben, javaslatokban szereplő definíciókkal), és D rögzíti a fogalmakhoz tartozó szakkifejezéseket;

D elküldi A-hoz az új fogalmak megnevezéseit és definícióit, A pedig felhasználja ezeket a fogalmi rendszer naprakészen tartásában.

Semmiképpen sem tartozik a felsorolt problémák közé a mesterséges intelligencia kutatóival való

együttműködés, hiszen most hangsúlyozottan csak a tartalmi problémákkal kívánunk foglalkozni, amit a múltban kissé elhanyagoltak. (Donald Michie [15] "knowledge engineering"-nek, "ismerettechnológiának" nevezi ezt a szakterületet.) A technika fejlődik a maga útján, de nem tudjuk hasznosítani egyetlen kiváló eredményét sem, ha szakmánk elvi alapjai gyenge lábon állnak, és nem tudjuk optimális módon kezelni a tartalmi problémákat.

Az ismeretek szervezésének hét célja

Az "ismeret" – szembeállítva a technikával – inkább belső "tartalom" az emberben, inkább tekintjük hordozójának az emberi elmét, mint a dokumentumokat, melyekben rögzítik őket. Végző soron az ismeret olyan humán érték, amely megosztható másokkal, amellyel örömet okozhatunk, és segíthetünk is egymásnak.

1. Az ismeretszervezésben az egyik első cél tehát annak felismerése, hogy nekünk embereknek szükségünk van egymásra, szükségünk van arra, hogy kifogástalan együttműködést hozzunk létre ezen a szakterületen. El kellene érniünk, hogy utat találjunk egymáshoz, lehetőleg személyes kapcsolat formájában. Sokat kell azon dolgoznunk, hogy konferenciákon, munkacsoportokban kialakulhasson a szükséges kontaktus.

2. További cél az, hogy jobban megértsük és megközelítsük a valóban fennálló emberi problémákat, különösen e problémák gyökereit, amelyek legtöbbször az emberi önzésben találhatók. Az ember – önző módon – inkább uralkodni akar, mint szolgálni, inkább birtokolni, mint osztani. Nem etikai kódexet szeretnék javasolni, területünkön ez a szörnyű ötlet nem is volna megoldás, hiszen valakinek a bíró szerepét kéne játszania. Ha felismerjük a valóságos problémákat, megoldási lehetőségüket a valódi emberi értékek szellemében kell megkeresni.

3. Harmadik célunk lehet a fogalmak kezelésére alkalmas jobb eszközök megalkotása. A fogalmak, és az őket leíró kifejezések száma annyira elszaporodott (és vajon melyikük lépi túl számosságban a másikat?), hogy égető szükség lenne a fogalmak definícióira. Ezt a szakértőktől várjuk, akik viszont a terminológiával foglalkozóktól várják a "visszacsatolást", mert ezek tudnak a definíciókat profi módon formába önteni. A forma, a definíció felépítése egyrészt a számítógépes kezeléshez szükséges, másrészt a fogalmi rendszerek felméréséhez, megalkotásához [16].

4. Ha jobb fogalmi definícióink lennének, jobb fogalmi rendszereket építhetnénk fel, és létrejöhetne egy olyan háttérrendszer is, melynek segítségével a speciálisabb fogalmi rendszerek leképezhetőek volnának az adott szakterületekre és szakcsoportokra. Ehhez a munkához nagyon sürgősen hozzá kellene kezdeni, eredményei lehetővé tennék a meglévő teauruszok átjárhatóságát, és részben kompati-

billissé válhatnak az általános és szakterületi osztályozó rendszerek is. Itt hivatkozom *Elaine Svenonius* javaslatára, amely az online katalógus számára ideális osztályozást írja le [17].

5. Az ötödik cél, amit el kellene érni, hogy az ismeretszervezés tevékenységének legyen közös ismeretbázisa, azaz tennünk kell valamit azért, hogy az oktatás garantálja: az e területen dolgozók egy nyelvet beszélnek. Szükségesnek tűnik mindenekeelőtt, hogy összegyűjtsük az ismeretszervezés, indexelés, osztályozás, terminológia különböző iskolákban való oktatásának módszereit szerte a világon, összevessük ezeket, és következtetéseket vonjunk le a felismerésből. E kutatómunka eredményeként olyan tantervet lehetne körvonalazni, megfogalmazni és javasolni, amelynek használata szakterületünkön elvezetne a közös ismeretbázishoz. Ilyen tantervekre lenne szükség a különböző tevékenységekhez, és a különböző oktatási szintekhez.

6. Az említett szervezési tevékenységen kívül jó tankönyvekre is szükség van, megfelelő szerkesztőbizottsággal, amely az előző pontban mondottak alapján gondoskodik könyvekről a különböző

- ▶ oktatási szintek,
- ▶ alkalmazási területek és
- ▶ földrajzi területek/nyelvek számára.

7. Még bizonyára lehetne más célokat is megfogalmazni, de azzal fejezem be a felsorolást, hogy a legfontosabb cél – és hosszú idő óta személyes álmom is – az ismeretszervezés egyetemi tárgyként való oktatása. Minden diák, lehetőleg az első félévben kapjon lehetőséget arra, hogy annyit tanuljon ebből, hogy képessé váljék saját ismereteinek, szakterülete fogalmainak ismeretegységekként való kezelésére, és tanulja meg ezeknek az egységeknek a kezelési módját. E tanulmányai révén eszközt kaphat ahhoz, hogy a következő években megismert szaktárgyak fogalmait tudatosan rendezze ismeretké. A felvázolt terv megvalósításához tantervet kellene készítenünk az egyetem számára, az e tárgyat tanító tanárok képzéséhez, és természetesen jó tankönyveket is kell írni.

Következtetések

Röviddel a kilencvenes évek beköszöntése előtt alakult meg az *International Society for Knowledge Organization* (Nemzetközi Ismeretszervezési Társaság), és készen áll arra, hogy segítsen elérni a fentiekben leírt célokat az előttünk álló évtizedben. Nevezetesen:

- ▶ minden lehetséges, elméleti és gyakorlati módon közreműködni az ismeretszervezés alapjainak kidolgozásában;
- ▶ megkísérelni a leírt problémák megoldását, és nemcsak ezeket, hanem a jövőben felmerülőket is;

- ▶ segíteni a felsorolt célok elérését, amelyek az emberi ismeretek minden területének jobb szervezését szolgálják.

Nem marad más hátra, mint remélni, hogy a különböző országokban dolgozó kollégák többsége meg van győződve róla, hogy mindannyiuk közös erőfeszítésével elérhetők e célok, és Isten segítségével nélkül sem mire sem juthatunk.

Összefoglalás

Az ismeretszervezés kilenc problémája

1. Van-e az ismeretszervezésnek objektív szabályrendszere?
2. Hogy kerülhetők el a hagyományokhoz való ragaszkodás zsákutcái?
3. Milyen módon kezelhető az ismeretegységek ama tulajdonsága, hogy túlmutatnak az egy szaktudományon (transzdiszciplinárisak)?
4. Hogy küzdhetők le a kizárólagos birtoklásra törekvő emberi magatartás okozta mesterséges akadályok?
5. Öszinteség vagy udvariasság? A különböző feladatok összehangolásához a kölcsönös megértés szándéka szükséges.
6. A szabadszöveges keresőrendszerek aligha nyújtanak valódi megoldást az ismeretek visszakereséséhez.
7. Miről ismerjük fel az ismeretek újdonságértékét (s egyben a szerző álláspontját)?
8. Hogy hívjuk fel a figyelmet az új ismeretekre (a feltárást végző szempontjából)?
9. Hogyan javíthatjuk a szellemi együttműködést?

Az ismeretek szervezésének hét célja

1. Az ismeretszervező tevékenységhez szükséges a jó és szoros emberi együttműködés.
2. Az együttműködésben figyelembe kell venni a gyenge pontokat, és meg kell oldani az emberi hiányosságokból fakadó problémákat.
3. A fogalmak kezeléséhez nélkülözhetetlenek a meghatározások.
4. Elvi alapokon szabályozott fogalmi rendszereket kell kidolgozni.
5. Az ismeretszervező tevékenység alapjául közös ismeretbázist kell kialakítani.
6. Szakterületünk különböző igényeinek megfelelő, jó tankönyvek készüljenek.
7. Az ismeretszervezés oktatását vezessék be az egyetemeken.

Irodalom

- [1] SHAMURIN, E. I.: Geschichte der Bibliothekarisch-bibliographischen Klassifikation. Bd.1 und 2. München: Verlag Dokumentation/K. G. Saur Verlag, 1967. 404+ 781 p. (Transl. from Russian)

- [2] DAHLBERG, I.: Grundlagen universaler Wissensordnung. München: K. G. Saur Verlag, 1974. XVIII. 366 p.
- [3] DAHLBERG, I.: Ontical structures and universal classification. Bangalore: Sarada Ranganathan Endowment for Library Science, 1978. XII. 64 p.
- [4] DAHLBERG, I.: A Referent-oriented Analytical Concept Theory for Interconcept. = International Classification, 5. köt. 3. sz. 1978. p. 142–151.
- [5] DAHLBERG, I.: Conceptual definitions for Interconcept. = International Classification, 8. köt. 1. sz. 1981. p. 16–22.
- [6] WÜSTER, E.: Einführung in die Allgemeine Terminologielehre und Terminologische Lexikographie. (Teil 1: Textteil, Teil 2: Bildteil. Hrsg.v.L. Bauer) Wien/New York: Springer Verlag (Kommission) 1979. 145+70 p.
- [7] KUHN, Th.: Die Struktur wissenschaftlicher Revolutionen. Frankfurt: Suhrkamp, 1969. 227 p.
- [8] OESER, E.: The two systems of knowledge organization. = Perreault, M., Dahlberg, I (Eds.): Universal Classification II. Subject Analysis and Ordering Systems. Proc. 4th Int. Study Conf. on Classif. Res. Augsburg, 1982. Frankfurt: Indeks Verl. 1983. p. 41–51.
- [9] RIGGS, F. W.: The Intercocata Manual: Towards an International Encyclopedia of Social Science Terms. Paris: UNESCO, 1988. 166 p.
- [10] FUGMANN, R.: The complementarity of natural and indexing languages. = International Classification, 9. köt. 3. sz. 1982. p. 140–144.
- [11] Ges. f. Klassifikation eV. SIG/IS: Free text in information systems. Capabilities and limitations. = International Classification, 12. köt. 2. sz. 1985. p. 95–98. 22 refs. (= Empfehlungen zur Klassifikation, 3. sz.)
- [12] BLAIR, D. C.–MARON, M. E.: An evaluation of retrieval effectiveness for a full-text document retrieval system. = Communications of the ACM, 28. köt. 1985. p. 289–299.
- [13] BLAIR, D. C.: Full text retrieval: Evaluation and implications. = International Classification, 13. köt. 1. sz. 1986. p. 18–23, 14 refs.
- [14] SCHEELE, M.: Wissenschaftliche Dokumentation. Grundzüge, Probleme, Notwendigkeiten. Schlitz/Hessen: Verl. Dr. Martin Scheele, 1967. 391 p. (p. 336–351.)
- [15] Expert Systems Interview: Donal Michie. = Expert Systems, 2. köt. 1. sz. 1985. p. 20–23.
- [16] DAHLBERG, I.: Computerization of definition texts: A new approach. (Paper presented at the 7th SCCAC-Meeting, Trier, Sept. 28, 1987)
- [17] SVENONIUS, E.: An ideal classification for an online catalog. = Classification Theory in the Computer Age: Conversations across the disciplines. Proc. from the Conf., Nov. 18–19, 1988. Albany, NY: Nelson A. Rockefeller College of Public Affairs and Policy, Univ. at Albany, SUNY 1989. p. 35–43.

Fordította: Domokos Miklósné

PÁLYÁZAT

A beilleszkedés konfliktusai

Az MKE elnöksége a nyilvánosság közvéleményformáló, tisztázó, megerősítő hatásában bizakodva felhívással fordul pályakezdő kollégáink népes csoportjához. Írják meg a – könyvtárosi – munkahelyi beilleszkedés általuk megélt konfliktusait, sajátos feszültségeit és váratlan örömeit, ajándékait. (Betanulás, együttműködés a munkatársakkal, újszerű munkák kezdeményezése, új eszközök alkalmazása, önállóság és függőség.)

Ne feledkezzenek meg a képzés különböző szintjein kapott ismeretek és a munkafeladatokból fakadó követelmények közötti sajátos feszültségről sem! Mi tűnik feleslegesnek, illetve mi hiányzik a tananyagból, a képzésből? Mit ítélnék megőrzendőnek, erősítendőnek? Mit várnak (vártak volna) az idősebb, a korábban ott dolgozó kollégáinktól, a közösségtől az MKE-től?

1992. április 30-ig várjuk mindazon kollégák (min. 10, de max. 20 oldalas) dolgozatát, akik 1991. december 31-ig legalább 3 éves könyvtárosi munkavisztonnyal rendelkeznek, és bármilyen szintű (legutolsó) könyvtárosi képesítésüket 1980. december 31. után szerezték.

A legjobb dolgozatok *megjelentetéséről* gondoskodunk, *tematikus konferencia* szervezését tervezzük.

I. díj 20 000 Ft

II. díj 15 000 Ft

III. díj 10 000 Ft

A pályamunkák érkezését várja, és a bírálóbizottság (Bartos Éva, FSZEK – Futala Tibor, Budapest – Kiss Gábor, Zalaegerszeg – Kiss Júlia, Nagykáta – Kovács Mária, Szombathely) munkáját összehangolja:

Nagy Attila
Országos Széchényi Könyvtár